

[C. J. F. Sven.]

værende Aar, hvor der paa Initiativ af Statsministeren kom mere fortrolige Forhandlinger i Gang mellem de fire Hovedpartier, for at man kunde se at faa løst de Opgaver, her forelaa. Imidlertid kom vi ikke særlig langt, thi Kriseforliget brød ind, og efter at der var afsluttet en Overenskomst mellem de tre Partier — jeg skal ikke krænke det ærede Medlem Hr. Knud Kristensens sarte Sind ved at sige „Regeringspartier“, jeg nævner derfor de tre Partier, Socialdemokratiet, de Radikale og Venstre —, var der i Virkeligheden ikke for os mere at forhandle om uden paa ganske ordinær Maade i Udvalgene, hvis der dér skulde frembyde sig Muligheder for at trænge igennem med de særlige Anskuelse, vi nu havde. Herom har der imidlertid ikke været Tale, vi stod overfor et Enten-Eller. Vilde vi gaa ind i de Separatforhandlinger, der var kommet i Gang mellem de tre Forligspartier, maatte vi naturligvis under disse Forhandlinger underkaste os de Vilkaar, som var aftalt mellem de tre Partier, Vilkaar, vi imidlertid intet kendte til; det vilde altsaa være en i Virkeligheden fuldkommen meningsløs Optræden fra vor Side, hvis vi vilde gaa ind i saadanne Forhandlinger. Venstre var faktisk bundet, de gik ikke som frie Mænd til den Forhandling, ja — selvfølgelig overfor Enkeltheder, men de Enkeltheder kunde kun være af sekundær eller tertiær Karakter, i Virkeligheden havde de tre Partier i Porten truffet en Overenskomst. Saa kom man og spurgte, om vi vilde være med, vi kunde allernaadigst faa Lov til at læse en Huskorrektur paa det, de Herrer nu i store Linier var blevet enige om; men det sagde vi selvfølgelig Nej Tak til. Naar derfor dette store Lovgivningsværk, som Loven om offentlig Forsorg og de sig dertil sluttende andre Love er, ikke, hvad der vilde have været ønskeligt, kan føres gennem Rigsdagen med Tilslutning fra de fire store Partier, er Skylden ikke vor; vi er ikke blevet behandlet paa den Maade, vi kunde kræve; fra de tre Partiers Side har man altsaa ikke tillagt det Moment saa stor Betydning, at man har villet byde os lige Vilkaar under Forhandlingen.

Naar vi ikke kan slutte os til det foreliggende Lovforslag, saaledes som det er blevet ændret ved anden Behandling her i Tinget, ligger det deri, at de Ændringer, Lovforslaget er undergaaet fra det Øjeblik, det blev fremsat i 1930, og til nu, ikke er særlig betydelige. Hvis man vil gøre sig den Ulejlighed at gennemlæse den Debat, der blev ført ved Lovforslagets første Be-

handling i December 1930, og se, hvorledes den Kritik og de Indvendinger, der blev fremført af det ærede Medlem Hr. Krag og mig, har nedfældet sig i de stillede Ændringsforslag, vil man se, at det, der er sket med Lovforslaget, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet sagde, ikke er særlig betydningsfuldt.

Ved den første Behandling i December 1930, som jeg hentydede til, var det navnlig det ærede Medlem Hr. Krag, der som en Tank i Overstørrelse og tungt lastet med den Viden, det ærede Medlem i Kraft af sine indenrigsministerielle Dage sidder inde med, rullede frem og tilbage over disse sociale Lovforslags Agre, og jeg tør nok antyde, at efter at den Tank, med den Grundighed, som er det ærede Medlem egen, i Timevis havde rullet frem og tilbage, ned i Grøfter og op af Grøfter, over Tuer o. s. v., var der reverenter talt ikke et Græsstraa tilbage. Derfor er det en glædelig Vending, at Venstres Ordfører, trods det, at han for ca. 2 Aar siden i den Grad nedsablede disse Lovforslag, nu er med til at gennemføre dem; jeg vil formode, det sker med et glad og let Sind.

Jeg kan endvidere henvise til de Bemærkninger, jeg fremsatte. Heller ikke disse er der i noget større Maal taget Hensyn til ved de Ændringer, der nu er blevet gennemført. Der er ganske vist stillet, jeg tror, det er noget over 260 Ændringsforslag, og disse er blevet gennemført, men i Realiteten vejer de jo ikke saa forfærdelig tungt. Flertallet af dem er Ændringer, som nødvendiggøres af nogle ganske faa Ændringer, andre er Rettelser af Trykfejl, og atter andre er sproglige Rettelser. De virkelig reelle Ændringer, maa jeg sige, er i alt væsentligt uden større Betydning.

Jeg fremhævede paa mit Partis Vegne den allerførste Gang, vi drøftede Forslaget om offentlig Forsorg, at der navnlig var to Ting, vi maatte lægge Vægt paa ved hele Ordningen af den sociale Lovgivning, nemlig at man ikke her kunde sætte ind med det Retsprincip, som har saa varm en Fortaler i den højtærede Socialminister, og at vi ikke ønskede en Sociallovgivning, der svækkede den enkeltes Lyst til og Interesse for at klare sig selv. Det var de mere primære Indvendinger.

Jeg henviste endvidere til, at man i en ikke ringe Grad brød med det kommunale Selvstyre ved at lægge i Loven en Række positive Forpligtelser, give en Række Paa-bud til Kommunerne om at foretage dette eller hint. Der var Tale om i Forslaget, saaledes som det blev fremsat, at enhver Kommune over en vis Størrelse skulde have